

Pytanie prejudycjalne

Czy artykuł 1 ustęp 1 rozporządzenia nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 roku dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾ oraz artykuł 18 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej winny być interpretowane w ten sposób, iż dopuszczalne jest pozostawienie w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia pism sądowych przeznaczonych dla strony mającej miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu w innym państwie członkowskim, jeśli nie wskazała ona pełnomocnika do doręczeń mieszkającego w państwie członkowskim, w którym toczy się proces sądowy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych (doręczanie dokumentów) oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000; Dz.U. L 324 s. 79

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 29 czerwca 2011 r. — J.J. Komen en Zonen Beheer Heerhugowaard B.V.; inna strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-326/11)

(2011/C 269/57)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: J.J. Komen en Zonen Beheer Heerhugowaard B.V.

Inna strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 13 część B lit. g) w związku z art. 4 ust. 3 lit. a) szóstej dyrektywy⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że dostawa budynku, w którym sprzedający przed dostawą, ze względu na wzniesienie nowego budynku, dokonał przebudowy i renowacji, które po dostawie były kontynuowane i ukończone przez kupującego, nie jest zwolniona z podatku VAT?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 kwietnia 2011 r. w sprawie T-209/09 Alder Capital Ltd przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Gimv Nederland BV, wniesione w dniu 28 czerwca 2011 r. przez Alder Capital Ltd

(Sprawa C-328/11 P)

(2011/C 269/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Alder Capital Ltd (przedstawiciele: A. von Mühlendahl, H. Hartwig, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Gimv Nederland BV

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o:

- uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 13 kwietnia 2011 r. w sprawie T-209/09 oraz stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu wydanej w dniu 20 lutego 2009 r. w sprawie R 486/2008-2;
- obciążenie Urzędu i interwenienta kosztami postępowania poniesionymi przed Izbą Odwoławczą Urzędu, Sądem oraz przed tym Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że zaskarżony wyrok należy uchylić opierając się na trzech odrębnych zarzutach.

Zarzut główny polega na tym, że Sąd naruszył prawo, kiedy orzekł, iż Izba Odwoławcza miała z mocy prawa obowiązek rozpatrzenia żądania unieważnienia prawa do znaku w zakresie, w jakim zostało ono przedstawione Wydziałowi Unieważnień Urzędu. Wnosząca odwołanie twierdzi, że zakres tej kontroli był ograniczony do treści wniesionego przez nią odwołania.

Zarzuty posiłkowe są następujące:

- że Sąd naruszył prawo oddalając jako „nieistotny dla sprawy” argument wnoszącej odwołanie, że interwenient naruszył wymogi przyznanego mu zezwolenia na świadczenie usług finansowych i związanych z nim uregulowań oraz obowiązujące przepisy ustawowe i wykonawcze w zakresie zwalczania prania pieniędzy świadcząc usługi, w związku z którymi był używany w Niemczech jego znak towarowy „Halder” (naruszenie art. 56 ust 2 i art. 56 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w związku z art. 15 tego rozporządzenia); oraz
- że Sąd naruszył prawo orzekając, że istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, nawet wówczas gdy poziom uwagi wykazywanej przez odbiorców był „bardzo wysoki” (naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego).